LILI GREEN.

Theater VERKADE.

Concert- en Theater-Bureau H. J. BOSSARD.

Voor het eerst heeft op deze matinée, als knusse bonbonnière het theater Verkade mij niet voldaan. Bij de vele voorstellingen, die ik er bijwoonde, had de zachtverlichte zaal, het teere weefsel der toiletten-nuances, de eenvormigheid, bij het sobere maar toch zoo smaakvolle décor der wanden, medegewerkt tot de stemming die van 'n stuk op 't tooneel uitging. Maar dezen guren Zondagmiddag heeft er iets plaats gegrepen, dat me dichter bij den koelblauwen, met witte April-wolken doorzeilden hemel buiten bracht, dan bij de wat weeke knussigheid van het salonachtige zaaltje en ik heb me na de voorstelling naar de zee laten rijden en heb toen 'n wandeling gemaakt door het jonge groen der boschjes, dat me méér weldoend aandeed.

Dien middag had Lili Green gedanst. Ze heeft me wat nieuws gebracht, iets wat tot dusver niemand me gegeven had. Ze heeft me verzen gezegd; of liever ontroeringen gegeven, die ik in mezelve, als de emotie die verzen geven kunnen, heb voelen omzetten.

En nu kan 'n omgeving heel wat voetlicht-kunst stemming bijbrengen, maar géén omgeving, dan je eigene, of de zee en wat buiten-groen, kan je in die stille meditatie van je eigen gevoelsrijkdom terecht helpen, die verzen je geven kunnen.

Als ik dan dus zèg, dat Lili Green's dansen mij die emotie gaf, dan volgt daar vanzelf uit, dat ik dit dansen, als vertolking van m'n liefste verbeelding, naar buiten dragen moest met me, opdat het voedsel kreeg aan de wijde, bezonkene rust, die het behoefde.



LILI GREEN.

Want waarlijk, dit is buitengewoon. Ik wil niet weten op welke wijze deze Kunst verkregen is, nòch op welke principes zij berust.

Als ik lees wat zijzelve in „de Nieuwe Amsterdammer" er over schreef, dan krijg ik 'n korzelig gevoel en 'n gedachte van „words, words, words!" Want waar ze dàt voorop stelt, en waar ze dat doet als in Andantino en Scherzo van François Rasse, daar is het spontane, en het impulsieve van leven en beweging geworden muziek, juist wèg, en is het principe aan het woord. Maar zoodra, als in Arabesque van Debussy, als in Orientale van César Cui, als in Rêverie van Debussy, dat principe vorm wordt, gekneed door het kunstgevoel; als het heilige moeten-bewegen, haar drijft en het beweginggeworden-liefde voor het schoon-ontroerende wordt, dan voert ze ons mee in het Rijk, waar zelfs onze liefste gedachten ons slechts zelden voeren, en waar we zonder hen niet vermogen binnen te gaan. Want dat is 't wonderlijke, dat zij, de danseres, onze schoonste verbeeldingen levend maakt, en onze droomerijen reeël.

Daarboven gaat niets meer. Eén dissonant kan het tafereel verstoren, één valsch effect dit alles tot 'n jammerlijk fiasco leiden. Alleen het werkelijk één-voelende kan dit bereiken. En Lili Green bereikt dit volkomen.

Verscheidene uitbeeldingen en kostuums zijn van Dorothy Mullock, 'n Engelsche artieste. Het was haar onmogelijk door de tijdsomstandigheden Lili Green op deze tournée te vergezellen.

Mejuffrouw Rosa Spier wisselde het dansprogramma met eenige harp-solo's af. Een uitnemend gekozen variatie! Dit is zeker, dat moeilijk een betere stijlvollere omgeving kon gekozen zijn, dan het Theater Verkade, waar het tooneel en de tooneel-inrichting, wat licht en aankleeding betreft, zoo bijzonder verzorgd zijn.

Maar de bonbonnière zelf — 'k zei 't reeds — . . . enfin voor 'n dergelijke gevoelsverinniging deugt immers géén zàal, noot 'n zàal!

Het publiek klapte hard.

CI-DEVANT.



LILI GREEN.



VLAAMSCHE TOONEEL-ARTISTEN IN HOLLAND.

In „Het Huwelijk van Fientje Beulemans", het zeer lieve blijspel van de twee Brusselaars Fonson en Wicheler, dat thans te Amsterdam in het Paleis voor Volksvlijt met veel succes opgevoerd wordt door de Vereenigde Belgische tooneelspelers, vervult Mevr. Magda Janssens op uiterst talentvolle wijze de hoofdrol van Fientje. Mevr. Janssens is onbetwistbaar eene der meest begaafde actrices onder de jonge Vlaamsche tooneel-artisten. De hoop dat zij in de toekomst nog veel schoons zal geven is zeker gewettigd. Bovenstaand portret stelt Mevr. Janssens voor als „Carmen", een rol die zij met zeer opgemerkt talent in een Vlaamsche bewerking van het bekende drama vertolkt heeft te Antwerpen. Voor het volgend seizoen is Mevr. Janssens geëngageerd door de N. V. „Het Tooneel", dir. W. Rooyaards.



LILI GREEN.



„De Rechte Lijn" van Fabricius.

Ter gelegenheid van de 100e opvoering van dit stuk door het Rotterdamsch Tooneelgezelschap, heeft de heer H. Berssenbrugge te Rotterdam nevenstaande opnamen gemaakt. Zij stellen voor den heer en mevrouw Tartaud als Wilko de Hond en Dijuwke, alsmede den heer Nico de Jong als Mr. Hardins. Allen hebben in al de 100 voorstellingen medegespeeld.

